

Toespraak t.b.v. bijeenkomst Internationale Vrouwendag

dinsdag 8 maart 2011

Dames en heren,

Hartelijk welkom in de Tweede Kamer. Ik vind het fijn u hier vandaag te ontvangen op deze dag. Want deze dag staat in het teken van vrouwen: het is Internationale Vrouwendag, de 100^e Internationale Vrouwendag nog wel.

Een speciaal welkom voor mevrouw Elma Drayer. Ik heb u, mevrouw Drayer, uitgenodigd na het lezen van uw boekje. U zult vandaag een speciaal voor deze bijeenkomst geschreven column uitspreken.

8 Maart is Internationale Vrouwendag. Ieder jaar staat 8 maart voor het gevoel van solidariteit en strijdbaarheid van vrouwen overal ter wereld. Internationale Vrouwendag werd voor het eerst uitgeroepen door Clara Zetkin op de internationale vrouwenconferentie in Kopenhagen in 1910. Aanleiding was de massale staking op 8 maart 1908 in de Verenigde Staten van vrouwen in de textiel- en kledingindustrie voor een achturige werkdag, betere arbeidsomstandigheden en kiesrecht. Vooral de strijd voor algemeen kiesrecht – en specifiek natuurlijk het vrouwenkiesrecht -

stond in die jaren centraal. In de jaren die volgden werden in een groeiend aantal landen op 8 maart demonstraties en vergaderingen gehouden. De Eerste Wereldoorlog maakte een einde aan dit gebruik. In de jaren zestig kwam de belangstelling voor een internationale vrouwendag terug en sinds de jaren zeventig wordt er in veel landen aandacht aan besteed. In 1978 werd de dag door de Verenigde Naties als internationale themadag erkend.

Wij staan hier in de Statenpassage. Achter u ziet u een aantal commissiezalen. Al deze zalen dragen namen van vrouwen die van betekenis zijn geweest voor onze democratie. Ik noem er een paar: Aletta Jacobs, Suze Groeneweg en Haya van Someren-Downer. Namen van vrouwen waar wij met z'n allen, en met recht, trots op zijn.

Anno 2011 wordt vrouwendag nog steeds geassocieerd met de deelname van vrouwen aan de arbeidsmarkt.

Ik ben daar een groot voorstander van. Ook nu nog roept vrouwendag de nodige weerstand op. Ik prijs mij gelukkig dat ik de combinatie werk en zorg zelf al op jonge leeftijd heb meegekregen. Ik ben opgegroeid met een buitenshuis werkende moeder. Mijn moeder was lerares. Een werkende vrouw was zeer uitzonderlijk voor die tijd, maar ik wist niet beter. Ik zat regelmatig achterin bij haar in de klas. Mijn oma sprong in

als het nodig was. Toen ik zelf kinderen kreeg, heb ik studie en werk ook gecombineerd met een gezin; het leert je in elk geval creatief te zijn, maar ook ik bofte met de hulp van mijn moeder. Mijn kinderen wisten niet beter dat in ons gezin iedereen altijd in het weekend jarig was... Tot voor kort had ik om de maandag mijn oma-dag. Ik heb daarvan intens genoten!

Zoals u waarschijnlijk weet, werkt het overgrote deel van de Nederlandse vrouwen in deeltijd. En u weet ook dat banen in de top van een organisatie vaak fulltime banen zijn. Om daar verandering in te brengen, is een andere aanpak nodig. Het is evident dat de emancipatie van de vrouw niet kan slagen zonder de emancipatie van de man! Inmiddels komt daar gelukkig beweging in. Ook Kamerleden en bewindslieden propageren nu openlijk dat zij een "papa-dag" hebben. Ik kijk daar zelf overigens wel van op als zij zich excuseren vanwege een verjaardag. We moeten afstappen van het idee dat de opvoedingstaak voornamelijk bij de vrouw ligt. Mannen doen het anders, maar niet slechter. Overigens moeten wij ons als vrouwen niet te bescheiden opstellen. Want er zijn genoeg mogelijkheden voor vrouwen in topposities, maar wij moeten die mogelijkheden wel zien en elkaar stimuleren en moed geven om die mogelijkheden te benutten.

Kortom, emancipatie gaat om kansen zien, kansen geven en kansen benutten. Om een samenleving waarin een zo groot mogelijke diversiteit aan mensen participeert: mannen, vrouwen, jong, oud, allochtoon, autochtoon en mensen met een beperking.

Internationale Vrouwendag is ook de dag om stil te staan bij de vraag of wij in Nederland het goede pad zijn ingeslagen. Of het vanzelfsprekend is dat vrouwen niet alleen parttime maar ook fulltime topposities kunnen bekleden. Of het vanzelfsprekend is dat vrouwen net zoveel verdienen als mannen.

Tot slot wil ik u nog meegeven dat wij hier, in de Tweede Kamer op de goede weg zijn... Sinds 2009 doet de ambtelijke organisatie van de Tweede Kamer mee aan het Charter Talent naar de Top. Deelname hieraan betekent dat de organisatie concrete maatregelen neemt om meer vrouwen te laten instromen, te behouden en te benoemen in hogere functies.

Het aantal vrouwelijke Kamerleden staat op 58 – helaas iets minder dan de 62 van vorig jaar - , de hoogste ambtenaar van de Kamer is een vrouw, en het aantal vrouwelijke diensthoofden staat op 5.

Dit is slechts een tussenstand. Wij zijn er nog lang niet uit. Daar zullen wij ons de komende periode voor inzetten.

Ik wens u allen een zeer prettige middag.

En dan geef ik nu graag het woord aan mevrouw Elma Drayer.